

ca Româniî sã suferã cele mãi grele lovituri în desvoltarea literaturãi lor. Când se avântã scrierile, autoriî trebuiaũ sã îndure cele mãi crâncene lovirã; așã spre exemplu exclamã censorul ungar censurând istoria lui Șincai: *cartea e vrednicã de foc ear' autorul ei de furci*; tot așã Paul Iorgovici fu ținut în închisóre pentru scrierea unui glosarũ, confiscându-i-se tóte scriptele, din care cele mãi multe furã nimicite; literatura așã dar' sã înalța și cãdea, pãnã ce alți apostoli devotați ei o redicaũ earã'și și o susțineã.

Pe la finele acestuî secul, cam pe la anul 1785 se ivesce eruditul și nemuritorul apostol al Românilor: *George Șincai de Șinca* ca un sóre strãlucitor pe câmpia literaturãi nóstre. Cu el începe renașcerea literaturãi; prin el literatura prinde aripã mãi puternice, fãcând o transgresiune la seculul al XIX. Statornic ancã de june, acest talentosũ patriot român cu perderea întregãi sale averi rãmâne neinvinsũ în caracterul sãu pãnã la mórtea sa (1814). Lui i datoresc Româniî giganticul opũ, sudóra fecãi sale în cursũ de 30 ani, intitulat: *Cronica Românilor din tóte pãrțile Daciei*, prin care Șin-